

i dette Lovforslag, som vil møde den største Modstand baade i Rigsdagen og udenfor Rigsdagen, er § 1. Det er nemlig den, der bestemmer, at Loven af 10de April 1874 om Reguleringen af Utugten falder bort og tilføjes med den alle de andre Bestemmelser, som støtte sig dertil. Naar vi nu læse de Rigsdagsforhandlinger, som fandt Sted, inden vi fik Loven af 10de April 1874, se vi, at de eneste Formaal, der officielt godkjendtes ved Forhandlingen, vare følgende, som jeg vil bede de ærede Rigsdagsmænd, der ville sætte sig ind i den Sag for at faae et Overblik over den, mærke, og mærke sig vel: For det Første at tvinge Utugtlasten tilbage og hindre den i at vække offentlig Forargelse, at krænke Belansthedigheden og forstyrre god Orden paa offentlige Steder. Det andet Maal, den satte sig, var at forebygge Udbredelse af Syfilis og veneriske Sygdomme. Men naar vi nu se, hvorledes det er gaaet i de 14 Aar, der ere svundne, siden denne Lov, som man satte saa stor Tillid til, kom, maa vi sige, at i ingen Henseende har Loven om Utugtens Regulering vist sig rigtig; den har slet ikke slaaet til. Den regulede Uædelighed er ligesaa forargelig og smittefarlig som den uregulede var før. Reguleringen er saa langt fra at have hæmmet Utugtlastens Udbredelse, at den tværtimod snarere virker fremmende og forførende i saa Henseende, fordi der i selve Reguleringen ligger en vis Statsanerkjendelse af Lasten, og det er netop det Farlige. Det er farligt for Samfundet, naar Staten er i Vedtog med Lasten; det bør den aldrig være, selv om den har nok saa høderlige Grunde dertil, det fører til farlige Tilstande. Det, man søgte at opnaa ved Loven af 10de April 1874, det er allerede ikke naaet, og derfor maa denne Lov bort; vi ville ingen Regulering have, men vi ville have, at Staten skal tjæmpe mod Utugterhvervet i Stedet for. Afstæffelse af Utugt er der ikke Tale om, men om Afstæffelse af Utugterhvervet. Jeg skal senere nærmere komme ind paa at møde de Grunde, som man har anført ogsaa her i dette Thing, for at dette System med Utugterhvervet skulde kunne være rigtig. § 2 er kun en ændret Afstæffelse af den almindelige borgerlige Straffelovs § 180, det er altsaa ikke noget Nyt; der er ogsaa flere andre Paragrafer i Lovforslaget, som kun ere Straffelovens Bestemmelser, der ere omændrede. Den almindelige borgerlige Straffelovs § 180 bør omændres saaledes: „Kvindfolk, som søge Næring ved Utugt, straffes med Fængsel paa Bånd og Brød, eller, hvor der er indrettet Tvangsarbejdshuse, i hvilke Straf

for Løsgjængerførd kan udstaa, med indtil 180 Dages Tvangsarbejde i saadant.

Mandsfolk, som benytte Kvindfolk til Utugt mod Bederlag, straffes med Fængsel eller Bøder.

Før har det været saaledes, at man kun har straffet Kvinden for Utugt, men det er naturligvis en stor Urigtighed. Manden, som kjøber denne Tilfredsstillelse, bør straffes lige saa fuldt som Kvinden. Det har man ikke taget Hensyn til i alle andre Lande, hvor man allerede har afstæffet den offentlige Prostitution. I England og i Italien har man vel afstæffet den offentlige Prostitution, men man har der ikke foreskrevet nogen Straf for den private Prostitution. Derimod straffer saavel Lovgivningen i Norge som i Kanton Bern de Kvinder, som drive Utugt som Erhverv, og det Samme gjælder i en lille tysk By, som hedder Kolmar. Dette fører ind paa, at man maa sige, at det, de kunne bruge i Norge, i Kanton Bern og i Kolmar, det maa vi ogsaa kunne bruge her. Nu kan man vel høre den Indvending imod Afstæffelsen af Utugterhvervet. Skal saadant et Menneske da julte ihjel? Skal hun da ind under Jattigvæsenet? Skal hun da ikke have Lov til at ernære sig ved Utugt? Og saa siger vor Stats Loves desværre: Jo, paa visse Bilkkaar kan Du have Lov dertil, men paa andre Bilkkaar straffe vi dig. Men der er jo Staten kommen i en forfærdelig Modsigelse med sig selv. Den har sagt: Tiggeri straffe vi; Du maa ikke tigge. Du maa ikke gaa for anden Mands Dør og tigge. I tidligere Tider, i min Barndom, kunde man faae Tiggerbreve, og hæderlige Folk kunde da godt gaa omkring og tigge. Det kan de ikke nu, nu straffer Staten det og siger: Du maa ikke ernære Dig ved Tiggeri. Men derimod maa man vel ernære sig paa utugtig Maade! Det siger Staten! Men det maa vi bort fra, for paa den Maade er, som det blev udtalt af en æret Folkethingsmand fra den anden Side sidste Vinter, Staten i Vedtog med Lasten. Ligesom Samfundet ikke tilhæder, at dets Medlemmer leve af Tiggeri, saaledes maa det ogsaa være berettiget til at forbyde at leve af Utugt. Det kan ikke være Tvivl undertastet, at det er fuldt saa forføreligt ikke blot for den Vedkommende selv, men ogsaa for Samfundet i det Hele, at en Kvinde søger at tjene sit Brød ved at give sig til Pris, byde sig til Falsk paa Gader og offentlige Steder, som at hun gaar omkring og tigger sig sit Livs Ophold til ved Folks Døre. Naar man desuden tænker paa, hvor raat og gemeent Prostitutionserhvervet er, kan det vistnok ikke Andet